

154

OBWIESZCZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 16 maja 1946 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 22 lutego 1946 r. o zmianie ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 67) ogłaszam w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 13 marca 1934 r.

o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 284) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych wymienionym dekretem.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

Załącznik do obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16 maja 1946 r. (poz. 154).

U S T A W A

z dnia 13 marca 1934 r.

o nadzorze nad hodowlą koni.

Art. 1. (1) W celu stwierdzenia pochodzenia koni prowadzone będą księgi stadne koni. Z ksiąg tych będą wydawane zaświadczenia o dokonanych w nich wpisach.

(2) Organizacje hodowlane, upoważnione przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, prowadzić będą księgi stadne, o których mowa w ust. (1).

(3) Wymagania, jakim powinny odpowiadać konie, które mogą być wpisane do ksiąg stadnych koni, oraz przepisy o prowadzeniu tych ksiąg ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 2. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej może uznawać pewne rasy i typy koni za nieodpowiednie pod względem hodowlanym dla poszczególnych obszarów Państwa.

Art. 3. (1) Pokrywanie klaczy dozwolone jest tylko ogierami, uznanymi dla danego obszaru.

(2) Wyrazy „ogier uznany“ oznaczają w rozumieniu niniejszej ustawy ogiera, na którego właścicielowi zostało wydane świadectwo uznania.

(3) Ogier, wybrany na podstawie art. 4 ust. (3), jest ogierem uznanym tylko na obszarze tej gminy, dla której został wybrany.

Art. 4. (1) Do orzekania o uznaniu ogierów za odpowiednie do hodowli i wydawania właścicielom ogierów wybranych świadectw uznania powołuje się komisje kwalifikacyjne przy izbach rolniczych. Za świadectwa uznania izby rolnicze mogą pobierać opłaty za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w wysokości przez tegoż Ministra zatwierdzonej.

(2) Komisje kwalifikacyjne wybierają jako odpowiednie do hodowli te spośród doprowa-

dzonych ogierów, które odpowiadają wymaganiom, ustalonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, i nie należą do ras lub typów, uznanych za nieodpowiednie dla danego obszaru (art. 2).

(3) Jeżeli ilość ogierów, wybranych na podstawie poprzedzającego ustępu, nie jest dostateczna dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych gminy, komisja kwalifikacyjna może spośród pozostałych ogierów, nie odpowiadających wymaganiom, określonym w ustępie poprzedzającym, wybrać najodpowiedniejsze do hodowli w ilości niezbędnej dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych tej gminy.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala zakres działania, organizację, postępowanie, okresy działania komisyj oraz wzory i terminy ważności świadectw uznania.

(5) Członkowie komisyj, nie będący pracownikami instytucji państwowych lub samorządowych, otrzymują za udział w komisjach zwrot kosztów podróży, diety i wynagrodzenie według norm, które ustali Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

(6) Koszty podróży i diety członków komisyj, delegowanych przez władze państwowe ponosi Skarb Państwa, innych zaś członków — instytucje, delegujące te osoby.

Art. 5 (1) Właściciele ogierów dwuletnich i starszych obowiązani są zgłaszać je do zarządu gminy oraz doprowadzać przed komisję kwalifikacyjną w czasie i miejscu, wyznaczonym przez izbę rolniczą.

(2) Zarząd gminy obowiązany jest prowadzić spisy ogierów dwuletnich i starszych oraz zawiadamiać komisje kwalifikacyjne o ilości klaczy trzyletnich i starszych znajdujących się na obszarze gminy.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określa, do jakich ogierów nie mają zastosowania postanowienia ustępów poprzedzających.

Art. 6. (1) Właściciele ogierów dwuletnich i starszych, których konie nie zostały uznane przez komisje kwalifikacyjne, obowiązani są poddać je wytrzebieciu na własny koszt i ryzyko w terminie trzech miesięcy po wydaniu orzeczenia komisji. Powiatowy urząd ziemski może przedłużyć ten termin z ważnej przyczyny.

(2) Ogiery nie wytrzebione w obowiązującym terminie podlegają skonfiskowaniu bez odszkodowania przez powiatowe urzędy ziemskie. Po wytrzebieciu zostają one oddane do użytku publicznego lub też sprzedane z przetargu. Uzyskane stąd sumy pieniężne będą użyte na cele hodowli koni według uznania powiatowych urzędów ziemskich.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może nakładać na organa służby weterynaryjnej państwowej i samorządowej obowiązek trzebiecia ogierów nie uznanych za opłatą w wysokości przez niego ustalonej.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określa, do jakich ogierów w zakładach specjalnych oraz większych miastach nie mają zastosowania przepisy niniejszego artykułu.

Art. 7. (1) Właściciele ogierów uznanych obowiązani są prowadzić rejestr pokrytych klaczy i wydawać świadectwa pokrycia.

(2) Urodzenie źrebięcia winien na żądanie właściciela klaczy poświadczyć na świadectwie pokrycia przełożony właściwej gminy.

(3) Poświadczenie przez przełożonego gminy urodzenia źrebięcia może być zastąpione poświadczeniem instytucji, prowadzącej księgę stadną, jeżeli klacz, która urodziła to źrebię, wpisana jest do tej księgi.

(4) Wzory rejestru pokrytych klaczy oraz świadectwa pokrycia ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 8. (1) Konie, wpisane do ksiąg stadnych:

1) nie mogą być przedmiotem wyjątkowego opodatkowania na rzecz samorządu;

2) jeżeli przepisy obowiązujące nie przewidują ulg dalej idących, konie te nie podlegają wykonywaniu świadczeń podwodowych, o ile właściciel uiszcza równowartość świadczenia w gotówce według taryfy urzędowej.

(2) Właściciel klaczy, wpisanej do księgi stadnej, nie posiadający innego konia, jest wolny zupełnie od świadczeń podwodowych.

Art. 9. Grzywną do 3.000 zł karany będzie:

1) kto pokrywa klacz ogierem nie uznanym (art. 3 ust. (1));

2) kto dopuszcza do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie klaczy ogierem nie uznanym;

3) kto nie zgłasza zarządowi gminy ogiera lub nie doprowadza go przed komisję kwalifikacyjną (art. 5 ust. (1)).

Art. 10. (1) Orzecznictwo w sprawach o czyny karalne, przewidziane w ustawie niniejszej, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

(2) W orzeczeniu skazującym władza administracyjna na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny oznaczy karę zastępczego aresztu — stosownie do art. 10 prawa o wykroczeniach.

(3) W przypadku pokrycia klaczy ogierem, do którego stosownie do art. 5 ust. (3) nie odnoszą się przepisy ust. (1) i (2) tegoż artykułu powiatowa władza administracji ogólnej w razie wydania orzeczenia karnego w myśl art. 9 pkt 1) lub 2) może zarządzić wytrzebiecie ogiera na koszt i ryzyko właściciela.

Art. 11. Świadectwa uznania, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, uważa się za świadectwa uznania w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 12. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 13. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1934 r.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 23 stycznia 1925 r. o nadzorze państwowym nad ogierami i rejestracji klaczy zarodowych (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 113), ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów, nie posiadających świadectw uznania (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 247), ustawa z dnia 21 marca 1931 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów, nie posiadających świadectw uznania (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 339) oraz art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622).

Prenumeratę za III kwartał należy wpłacić przed dniem 15 czerwca 1946 r.

Flotczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości w Drukarni Ministerstwa Sprawiedliwości w Łodzi, ul. Kilińskiego 93.

Cena 8 zł.